מסורת הש"ם

ע"ם], ג) [ע"ב], ד) ס"ל

ואי. ה) ס"א שיעור ווגי׳

יעב"ן משער], ו) [ועיין

היטב תוספות ע"ז מה. ד"ה

ה"ר עקיבה ותוספות ב"מ כד: ד"ה המה ותוספות

כתובות קה. ד"ה דחשיב],

תורה אור השלם

ו. כִּי בְעַד אִשְּׁה זוֹנֶה עַד. כִּכַּר לְחֶם וְאֵשֶׁת אִישׁ

שָׁכְבַת זָרַע וְנֶעְלַם מֵעִינֵי אישה ונסתרה והיא

נטמאה ועד אין בה והוא

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה א"כ היינו

נמחק: (ג) תום' ד"ה אי

וכנתרייתה דקאמר כל"ל ותיבת נמי

וכו' אלא קמייתא הכי וכרי הנה קמיתא דברייתא נקט: (ג) ד"ה אם כן וכרי אלא קמייתא

רמדרר ה יג

נפש יקרה תצוד:

לא נתפשה:

עשין נו טוש"ע אה"ע סי קעח סעיף ד:

תוספות שאנץ ה"א כדי טומאה וארצותה פ״ה שיפתה אותה וידבר על לבה כדי שתתרצה קמ"ל דמאי טומאה ביאה . לחוד דאיכא למימר נתרצית ואי תנא כדי ביאה כו׳ קמ״ל כדי העראה י דהעראה כנמר דריאה לכל העריות כדאיתא בפרק הבא על יבמתו. ואי תנא כדי העראה ה"א כדי העראה וארצותה ואפילו תנא כדי ביאה כדי העראה ונגא כוי ביאוז כוי וזען אוז לא אמעיט ארצותה דאנא אמינא העראה למעוטי גמר ביאה ומיהו ארצותה בעי דהכא הוה משמע כמה שיעור סתירה כדי ביאה ואנא אמינא כל צרכי ביאה ואנא אמינא כל צוכי ביאה דהיינו ארצותה וגמר ביאה והדר תני העראה לומר ביאה העראה ארצותה לא ממעיט הילכך תנא ברישא כדי טומאה דמשמע טומאה וארצותה והדר מפרש ומאי היא טומאה כדי ביאה וע״כ ארצותה אימעוט דהא או ברונו איכונוט רווא ביאה כולה גמר ביאה משמע ולא מיעט אלא ארצותה והדר תני העראה לומר דלא בעי גמר ביאה וממילא שמעי׳ דאי תנא כדי טומאה כדי העראה לא הוי ממעטינא ארצותה דכדי טומאה כדי טומאה וארצותה משמע והעראה דפריש בתריה תו לא ממעטינא אלא גמר ביאה ל״ה. וכמה כדי טומאה כדי ההפת דהל וליכא לאהשויי שיעור סתירה כדי הקפת דקל דאיבעי ליה לתנא איסור משום מאי כפ״ה ובתוס׳ וירושלמי גבי שיעורין הללו כמה היא העראה כדי הקפת ידו שלימה א״ר יוסי

מהתרת סינר. התם אמר בן

. עזאי כדי לצלות ביצה

הוא וליכא לאקשויי א״כ היינו רבי יהושע דאמר לעיל כדי לשתותו ואמר

בתריה כדי לצלות ביצה משום דר׳ יהושע אמר

רבעי מזיגה עם השתיה

דסתם מזיגה למשתיה מיד

הוא אבל הכא ר״ל לשתותו

בלא מזיגה [דהיינו] כדי לצלותו. בעי רב אשי

במרחק או במקרב. תמה אמאי לא קא בעי בהקפת

דקל באלימא או בקטיפא

הוי מרביעית. וכן ביצה

סתמא דתרנגולת ובינינות אלא מדקל אמאי לא בעי באיזה דקל מיירי. ושמא

ר"ל כדי הקפת דקל בינוני:

במה שיעור פתירה. בירושלמי כל אלין שיעורין אחר והתרת סינרן:

בן עואי אומר. האי דמקדים בן עואי לרבי עקיבא אע"ג דרבי עקיבא היה רבו כדאמר בפרק הרואה (ברכות סב.) בן עואי עד

כאן העות פניך ברבך משום דללייה קודמת לגמיעה והאי דמקדים ליה באידך ברייתא משום דמסיק שיעורין דשייכי בכום אבל תימה אמאי מקדים רבי ישמעאל למילתייהו דרבי אליעזר ורבי יהושע מיהו י"ל דסדר אכילה ושתיה סמיך":

אי הכי היינו רבי אליעזר. ה״ה דהוה מלי למימר אי הכי היינו בן עואי אלא (כ) ברייתא קמייתא נקט ה"נ יתרך בכן עואי כדי למווג ולשתותו: אם כן היינו בן עזאי. ה״ה להוה מלי למימר היינו רבי יהודה בו בתירא אלא (ג) ברייתא קמייתא נקט: דמרחק או דמקרב. נחורת דקל לא קמבעי ליה בגדול או בקטן משום דידע שיעוריה דהיינו כדי מזיגת הכוס וכן בלליית בילה במדורה גדולה או הטנה משום דפי׳ כבר דהיינו כדי שתיית הכום אבל בהקפת דקל תימה אמאי לא קמיבעי ליה:

כדי טומאה. ומהו כדי טומאה כדי ביאה ומהו כדי ביאה כדי העראה דהיינו נשיקת אבר וַלּקמן כח:] באותו מקום וכמה שיעורה כדי הקפת דקל שיוכל האדם לילך סביבות הדקל. ולקמן מפרש למה לי למיתני כולהון: כדי מזיגת כום. למוזגו במים וסתם כום רביעית. ולקמן ש אמרי׳ כל

אחד ואחד מן החכמים הללו בעלמו שיער כמה שהוא שוהה בהעראתו: ליטול קיסס. מבין שיניה: ואף ע"פ שחין רחיה. גמורה לדבר דקרח לחו הושטת יד לסל כתב ביה יש זכר ורמו מקלת דהוקשה אשה זונה לככר לחם: וכל הני למה לי. למיתני ברישא ליתני שיעור סתירה כדי טומאה כדי הקפת דקל: דאי תנא כדי טומחה הוה חמינח. בכל שיעור הצריך לבא לידי כך דהיינו טומאה וארצותה שיפתה אותה וידבר על לבה עד שתתרלה: קמ"ל. דמאי טומאה ביאה לחודה דאיכא למימר הודם הסתירה נתרלית לו: **המ"ל כדי** העראה. דקי"ל בפרק הבא על יבמתו (יבמות נד.) העראה כגמר ביאה לכל העריות: ואי תנא כדי העראה. ולא תנא ברישא כדי טומאה הוה אמינא כדי העראה וארצותה ואפי׳ תנא כדי ביאה כדי העראה לא הוה מימעיט ארלותה דאנא אמינא העראה למעוטי גמר ביאה ומיהו ארלותה בעינן דהכי הוה משמע כמה שיעור סתירה כדי ביאה ואנא אמינא כל לרכי ביאה דהיינו ארלותה וגמר ביאה והדר מפרש מה היא ביאה העראה אכתי ארצותה לא אימעיט הילכך תנא ברישא כדי טומאה דמשמע טומאה וארצותה והדר פריש ומה היא טומאה כדי ביאה ועל כרחיך אימעיט ארצותה דהא ביאה כולה גמר ביאה משמע ולא מיעט אלא ארצותה והדר תנא ומה היא ביאה העראה למעוטי דלא בעינן גמר ביאה וממילא שמעי׳ מינה נמי דאיד לא תנא כדי ביאה אכתי לא הוה ממעטא ארצותה דכדי טומאה גמר ביאה וארצותה משמע והעראה דפריש בתרה לא ממעטא אלא גמר ביאה הילכך איצטריכו כולהו: וכמה. הוא שיעור העראה לחודה כדי הקפת דקל. והא ליכא לאקשויי הואיל וסוף סוף שיעורא כדי הקפת דקל הוא ליתני כמה שיעור סתירה כדי הקפת דקל דאיבעי ליה לתנא לפרושי איסור סתירה משום מאי או גמר ביאה או העראה משום הכי תנא כדי טומאה כדי ביאה כדפרישית: כדי חורת דקל. קס"ד השתא דהיינו הקפה: ברוח. שהרוח דוחפתו להענף והוא חוזר למקומו: קאי בדוכסיה. נח מניענועו: אימא כדי למזוג

וכמה שיעור סתירה כדי מומאה כדי ביאה כדי העראה כדי הקפת דקל דברי רבי ישמעאל ר"א אומר כדי מזיגת הכום רבי יהושע אומר כדי לשתותו בן עזאי אומר אכדי לצלות ביצה ר"ע אומר בכדי לגומעה רבי יהודה בן בתירא אומר כדי לגמוע שלש ביצים זו אחר זו ר"א כן ירמיה אומר כדי לקשור גרדי נימא חנין בן פנחם אומר כדי שתושים ידה לתוך פיה ליטול קיסם פלימו אומר כדי שתושים ידה לסל לימול ככר אע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר יכי בעד אשה זונה עד ככר לחם וכל הני למה לי צריכי דאי תנא כדי מומאה הוה אמינא כדי מומאתה וארצותה קמ"ל כדי ביאה ואי תנא כדי ביאה הוה אמינא כדי גמר ביאה קמ"ל כדי העראה ואי אשמעינן כדי העראה ה"א כדי העראה וארצותה קמ"ל כדי מומאה וכמה כדי 6 [העראה] כדי הקפת דקל ורמינהיט ונסתרה וכמה שיעור סתירה לא שמענו כשהוא אומר והיא

ולשסות. והאי כדי לשתותו דקאמר לעיל אמזיגה דקאמר רבי אליעור קא מוסיף ר' יהושע ואמר שתיה נמי בעינן עם המזיגה וכדי מזיגה דתנא

הכא בבתרייתא מזיגה ושתיה קאמר דסתם מזיגה למשתייה מיד הוא שאחר שמזגו מתקלקל אם משהה אותו: א"ר היינו רבי אליעזר. דהא

ר׳ אליעזר בקמייתא כדי מזיגת הכוס האמר וקא פליג ר׳ יהושע ואמר כדי לשחותו ובבחרייתא (4) (נמי) אמר רבי אליעזר חזרת דקל ואוקימנא

דהיינו כדי מזיגה ואי מזיגה דקאמר ר' יהושע בתריה בלא שתיה קאמר היינו רבי אליעזר: הכא אמר כדי לשחוחו. לכוס: חד שיעורא

הוא. וליכא לאקשויי א"כ היינו ר' יהושע דבקמייתא אמר כדי לשתוחו לכוס ואמר בן עואי בתריה כדי לללות ביצה דהוא כדי שתיה לאו קושיא היא דהא אוקימנא כדי לשתותו דר' יהושע כדי למזוג ולשתות וקאמר ליה בן עואי כדי לללות ביצה דהוא כדי שתיה לחודה דכום: אימא

לדי ללנום ולגומעה. גמיעה דקאמר ר"ע בקמייתא אללייה דבן עואי דלעיל מיניה קא מוסיף לה ובבתרייתא דקאמר כדי לללות בילה לללות

ולגמע קאמר דסחם ללייה גמיעה בתרה שגומעו חם שלא ילטון: לדבריו דר"ע קאמר לה. דאמר ללוח ולגמוע לדידך אדקמשערת בללייה וגמיעה בחדא 🕫 שפיר בגמיעה דשלש דהוא כצליאה וגמיעה בחדא: דמרחק. שני ראשי הנימא הנפסקות מרוחקות זה מזה דאיכא שהייה

טפי: דמהדק. הקיסם בדוחק בין השינים: דמהדק. הככר בדוחק בחוך הסל: בחדתא או בעחיקא. סל ישן חלק הוא ונוח להשתמש מן החדש

נטמאה הוי אומר כדי טומאה כדי ביאה כדי העראה כדי חזרת דקל דברי ר"א רבי יהושע אומר כדי מזיגת הכום בן עזאי אומר כדי לשתותו ר"ע אומר כדי לצלות ביצה רבי יהודה בן בתירא אומר כדי לגומעה קם"ד היינו הקפת דקל היינו חזרת דקל התם א"ר ישמעאל כדי הקפת דקל ופליג ר"א עליה הכא אמר ר' אליעזר כדי חזרת דקל אמר אביי הקפה ברגל חזרה ברוח בעי רב אשי חזרה ברוח כי היכי דאזיל והדר אתי או דילמא כי היכי דאזיל ואתי והדר קאי בדוכתיה תיקו התם אמר ר"א כדי מזיגת הכום הכא כדי חזרת דקל אידי ואידי חד שיעורא הוא התם א"ר יהושע כדי לשתותו הכא אמר כדי מויגת הכום אימא כדי למווג ולשתות ולימא אידי ואידי חד שיעורא הוא א"כ היינו ר"א התם אמר כן עזאי כדי לצלות ביצה הכא אמר כדי לשתותו אידי ואידי חד שיעורא הוא התם אמר רבי עקיבא כדי לגומעה הכא אמר כדי לצלות ביצה אימא כדי לצלות ביצה ולגומעה ולימא אידי ואידי חד שיעורא הוא אם כן היינו בן עזאי התם א"ר יהודה בן בתירא כדי לגמוע שלש ביצים זו אחר זו הכא אמר כדי לגומעה לדבריו דרבי עקיבא קאמר דקאמר משערין בצליאה ובגמיעה אימא שיעור גמיעה לחודה כדי לגמע שלש ביצים זו אחר זו דהיינו צליאה וגמיעה: ר"א בן ירמיה אומר כדי שיקשור גרדי נימא: בעי רב אשי דמרחק או דמקרב תיקו: חנין בן פנחם אומר כדי שתושים ידה לתוך פיה לימול קיסם: בעי רב אשי דמהדק או דלא מהדק תיקו: פלימו אומר כדי שתושים ידה לסל לימול ככר: בעי רב אשי דמהדק או דלא מהדק בחדתא או בעתיקא בחמימא או בקרירא

שהחדש יוצאין לחוכו ראשי קיסמין של אריגה: בקרירא או בחמימא. לחם חם נמעך ונשמט מן היד וצריך להוציאו בנחת ושוהה בהוצאחו: